

En Kim i les ones

Descripció

En un petit poble costaner, rodejat de platges de sorra daurada i aigües blaves com el cel, vivia un nen anomenat Kim . En Kim tenia cinc anys i era un petit gran amant del surf. Des que va aprendre a caminar, no hi havia hagut un sol dia en què no s'hagués acostat a l'oceà per lliscar sobre les ones amb la seva taula de surf.

Tot i la seva joventut, en Kim ja havia après molt sobre l'oceà. Coneixia cada ona, sabia com escoltar els xiuxiueigs del vent i podia preveure el moviment de les ones amb només mirar-les. Però malgrat tota aquesta saviesa, hi havia una cosa que encara li costava gestionar: els nervis.

Cada vegada que es preparava per a una sessió de surf, en Kim sentia una barreja d'emocions a l'estómac. El cor li batejava ràpidament, les seves mans suaven i les cames tremolaven lleugerament. Eren els nervis abans de llançar-se a l'aigua. Però en Kim sabia que havia de superar-los si volia gaudir del surf.

Una matinada radiant, quan el sol es llevava lentament per il·luminar el mar, en Kim va decidir que era el moment de vèncer els seus nervis. Va agafar la seva taula de surf i es va dirigir cap a la platja, amb els nervis ballant al seu voltant com papallones inquietes.

En arribar a la platja, va veure unes ones impressionants al fons. Eren grans i poderoses, i semblaven desafiar-lo. Els nervis d'en Kim es van intensificar, però va prendre una respiració profunda i va recordar el consell del seu avi: «Quan et sentis nerviós, imagina't que ets com una fulla flotant a l'aigua, deixant que les ones et portin».

Amb aquest pensament tranquil·litzador, en Kim va entrar a l'aigua. Va sentir com les ones el balancejaven, però va mantenir la calma. Es va deixar portar per la marea, observant amb admiració com les ones es formaven i s'esvanien al seu voltant.

De sobte, una ona massiva es va elevar davant d'ell. Era la més gran que en Kim mai havia vist. Els seus nervis van tornar a emergir, fent-lo dubtar de si seria capaç de lliscar sobre ella. Però llavors, va recordar una altra cosa que el seu avi li havia ensenyat: «Quan et trobis davant d'un repte, respira profundament i confia en tu mateix».

Amb aquesta nova confiança, en Kim va remar amb força cap a l'ona. Va sentir com la seva taula de surf s'enlairi sobre la cresta de l'ona, i va lliscar cap avall amb una sensació de llibertat indescriptible. Els seus nervis es van fondre com la cera davant d'una flama.

Després d'aquella experiència, en Kim va comprendre que els nervis no eren els seus enemics, sinó uns amics que li recordaven la importància dels reptes i la satisfacció de superar-los. Des d'aleshores, cada vegada que se sentia nerviós abans de surfejar, respirava profundament i confiava en si mateix, sabent que les ones de nervis podrien portar-lo a llocs increïbles.

Així, en Kim va continuar explorant els secrets de l'oceà, amb el cor ple d'emoció i els nervis com a company inseparable, recordant-li que el vertigen de l'aventura només era una onada més a conquerir.